

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně : **V. B.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení** se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 7. 2008, číslo x, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 2 Cad 144/2008 – 7, ze dne 8. 9. 2008,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) se kasační stížností domáhá zrušení shora označeného usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích, jímž byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, číslo X, ze dne 16. 7. 2008. Uvedeným rozhodnutím zamítla Česká správa sociálního zabezpečení žádost žalobkyně o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 43 zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení, tj. zda byla kasační stížnost podána osobou oprávněnou a zda byla podána včas. Jelikož byla žalobkyně účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo, lze uzavřít, že kasační stížnost byla podána osobou oprávněnou.

Pokud jde o otázku, zda byla kasační stížnost podána včas, pak podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty podle tohoto ustanovení nelze prominout. Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle § 40 odst. 4 téhož zákona je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu

nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak. V souladu s § 106 odst. 4 s. ř. s. se kasační stížnost podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal, přičemž lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost byla žalobkyní podána opožděně.

V daném případě má Nejvyšší správní soud za prokázané, že žalobkyně převzala napadené usnesení krajského soudu prostřednictvím manžela ve středu dne 10. 9. 2008. Dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti tedy začala běžet dne 11. 9. 2008 a uplynula v souladu s výše cit. ustanoveními s. ř. s. ve středu dne 24. 9. 2008, což byl také poslední den, kdy bylo možné předat kasační stížnost buď Krajskému soudu v Českých Budějovicích nebo Nejvyššímu správnímu soudu, popř. jednomu z uvedených soudů tuto stížnost zaslat prostřednictvím držitele poštovní licence.

Jak Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, žalobkyně podala k poštovní přepravě dne 15. 9. 2008 podání bez průvodního dopisu adresované zdejšímu soudu, jehož obsahem bylo napadené usnesení krajského soudu, rozhodnutí žalované, lékařský posudek o neuznání nemoci z povolání ze dne 16. 7. 2008 a ambulantní zpráva Nemocnice České Budějovice ze dne 10. 7. 2008. Dané podání bylo zdejšímu soudu doručeno dne 16. 9. 2008. Nejvyšší správní soud pak dne 17. 9. 2008 přípisem č. j. Na 279/2008 - 9 vyzval žalobkyni, aby pokud možno okamžitě, nejpozději však do 3 dnů, doplnila důvod svého podání. Z obsahu podání totiž nebylo lze zjistit, zda k přiloženému napadenému usnesení krajského soudu podávala žalobkyně kasační stížnost či jiný návrh. Nutno uvést, že výzvou ze dne 17. 9. 2008, č. j. Na 279/2008 - 9 bylo pouze pro postup Nejvyššího správního soudu zjišťováno, zda předmětné podání žalobkyně bylo možno považovat za kasační stížnost či nikoliv. Tuto výzvu nelze považovat za výzvu ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s.

Dne 13. 10. 2008 byla poté Nejvyššímu správnímu soudu doručena kasační stížnost, ve které stěžovatelka poukazovala na svůj zdravotní stav, uvedla, že byla v roce 2007 na operaci s rukama a ani jedna se nepovedla. Z tohoto důvodu požádala o částečný invalidní důchod, který však byl zamítnut, a proto se odvolala a „vše došlo až k Vám“.

Nejvyšší správní soud uvádí, že samotné doručení napadeného usnesení krajského soudu, rozhodnutí žalované, lékařského posudku o neuznání nemoci z povolání ze dne 16. 7. 2008 a ambulantní zprávy Nemocnice České Budějovice ze dne 10. 7. 2008 zdejšímu soudu nebylo možno v souladu s dispoziční zásadou považovat za zahájení řízení o kasační stížnosti podle ust. § 32 s. ř. s.; ve smyslu ustanovení § 32 s. ř. s. totiž žádný návrh soudu nedošel, neboť neobsahoval obecné náležitosti podání (§ 37 odst. 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost tak byla i přes doručení přípisu zdejšího soudu stěžovatelce podána stěžovatelkou k poštovní přepravě až dne 13. 10. 2008, tj. po lhůtě k podání kasační stížnosti stanovené v § 106 odst. 2 s. ř. s. (posledním dnem lhůty byla středa 24. 9. 2008).

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) za použití § 120 s. ř. s. jako opožděně podanou, aniž by se zabýval důvodností v kasační stížnosti uplatněných námitek.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 8. ledna 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu